

D ů v o d y:

Rekurs pokládá doplnění řízení podle zrušovacího usnesení za zbytečné, máje za to, že, i kdyby bylo lze shledati v tvrzených prohlášeních Marie M-ové ke správci úpadkové podstaty vzdání se nároku, pokud se týče uznání práva úpadkové podstaty na polovici náhradních dluhopisů, bylo by to pro spor bez rozhodného významu, protože by šlo o darování mezi žalobkyní a úpadkovou podstatou jejího manžela, tato je právně totožná s osobností úpadcovou, takže by darování mezi nimi — stejně jako mezi manželi — vyžadovalo formy notářského spisu a bylo bez ní neúčinné. Názor ten neobstojí, protože úpadková podstata není právně totožná s úpadcem, nýbrž jest jen zvláštní, k uspokojení jeho věřitelů určenou částí jeho jmění se samostatným právním osudem (sr. odst. (1) a (2) § 1 konk. ř.). Mezi tímto úpadkovým jměním a úpadcovou manželkou není onoho osobního vztahu jako mezi manželi, vzhledem k němuž zákon ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. žádá pro platnost jistých právních jednání mezi manželi formy notářského spisu. Není tu oné důvěrné životní pospolitosti, která jednak může snadno svést k nerozvázným právním jednáním neb k mylnému jejich pojímání a jednak nedovoluje spolehlivé určení, zda a kdy se tvrzená právní jednání skutečně stala, zda nebyla snad dodatečně jen předstírána na újmu třetích osob. Právní jednání, o kterém odvolací soud nařídil doplnění řízení, nevyžadovalo tudíž k své platnosti formy notářského spisu.

Lichý jest též druhý důvod stížnosti, že odvolací soud nařídil důkaz výsledkem správce podstaty jako strany, ačkoli jako strana slyšen byl již úpadce sám. Podle § 373 druhý odstavec c. ř. s. jest zůstaveno volnému uvážení procesního soudu, zda ve sporu, v němž jest úpadková podstata stranou rozepře, má býti nařízen výslech správce úpadkové podstaty či úpadce či obou. Výslechu obou může býti třeba zejména tehdy, jde-li o různé skutečnosti, z nichž o některých má vědomost jen úpadce a o jiných zase jen správce, nebo, když soud uzná za nutné správnost seznání obou těchto osob zkoumati vzájemným srovnáním jich udání. O procesuální újmě druhé strany nemůže při tomto postupu býti řeči. Právo to přísluší ovšem též odvolacímu soudu, ať již provádí důkaz výsledkem stran sám aneb jej musí provést z jeho příkazu soud první stolice, doplňuje řízení podle jeho zrušovacího usnesení. Nebrání mu v tomto ani okolnost, že první soud dotčenou spornou okolnost již zjistil, neboť odvolací soud je v mezích odvolání oprávněn přezkoumati i skutková zjištění prvního soudu.

Čís. 10813.

Za nepřímou škodu ručí škůdce jen podle zvláštního zákonného předpisu, jenž stanoví takové ručení, nikoliv však podle všeobecných zásad občanského zákona o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 22. května 1931, Rv I 759/30.)

Žaloba obce proti žalovanému o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně se domáhá náhrady škody, kterou prý utrpěla tím, že žalovaný ve své působnosti jako správce domu, v němž svaz válečných poškozců jako nájemník provozoval biografickou koncesi, a ve své působnosti jako obchodvedoucí tohoto biografu svémocně, porušiv své povinnosti k řečenému svazu, zmařil další pořádání biografických představení, při čemž žalobkyni ušly příjmy na dávce ze zábav, které by byla jinak měla z představení, konaných při pravidelném sběhu věci. Jde tu tedy zřejmě o nepřímou škodu žalobkyně, totiž o škodu ze škůdcova jednání, které je proti osobě tímto jednáním přímo poškozené protiprávním, vzešlou třetí osobě, rozdílné od přímého poškozeného. Za nepřímou škodu ručí však škůdce jen podle zvláštního zákonného předpisu, který stanoví takovéto ručení, jak jest obšírně vyloženo v rozh. čís. 9674 sb. n. s. Není zvláštního právního předpisu, o který by žalobkyně mohla svůj nárok na náhradu tvrzené nepřímé škody opřít. Žalobkyně také neukazuje k takovému předpisu, nýbrž dovolává se jen všeobecně platných zásad o náhradě škody podle obč. zák. Ty, jak vyloženo, tu neplatí.

Čís. 10814.

Zákon ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák. o odporovatelnosti náhradních nálezů vojenských správních úřadů.

Ustanovení tohoto zákona nedoznala v poměru vojenského eráru k řidiči vojenského auta změny druhým odstavcem § 1 zákona o automobilech.

Lhostejno, že osoba, již předepsána správní cestou náhrada, nebyla v čase nálezu již v činné službě vojenské.

Vadnost a kusost náhradního nálezu podle § 2 zákona, proti němuž byl závčas podán odpor, jest bez významu pro soudní uplatňování náhrady.

Jest služební povinností vojenské osoby, by si, řídíc svěřené jí vojenské auto, počínala tak, jak jest uloženo každému řidiči auta.

Neopovězení rozepře nemá v zápětí ztrátu náhradního nároku.

(Rozh. ze dne 22. května 1931, Rv I 1012/30.)

Vojenským automobilem, řízeným žalovaným, tehdy desátníkem, byl sražen Ch. a poraněn. Ch. žaloval erár o náhradu škody. Když vysoudil spor v první a v druhé stoli, uzavřel s ním erár smír, podle něhož se zavázal vyplatiti mu 10.000 Kč, což i učinil. Zemské vojenské velitelství uložilo žalovanému podle § 3 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., by vojenské správě nahradil oněch 10.000 Kč. Žalovaný podal